

4. ÍRÁS

ISTEN VISZONYA A VILÁGEGYETEMHEZ

A VILÁGEGYETEMEK mindenségének anyagi, értelmi és szellemi jelenségeivel kapcsolatosan az Egyetemes Atyának örökkévaló célja van, melyet végre is hajt minden időben. Isten az ő saját és önálló szabad akaratából teremtette a világegyetemet, és ezt az ő végtelenül bölcs és örök céljával összhangban tette. Kétséges, hogy a paradicsomi Istenségeken és az ő legfelsőbb rendű társaikon kívül bárki ténylegesen is alaposan ismerne az Isten örökkévaló célját. Még a Paradicsom magas létpolgárai is igen eltérő véleményeket alkotnak az Istenségek örök céljának természetéről.

² Könnyen levezethető, hogy a tökéletes Havona központi világegyetem megteremtésének célja pusztán az isteni természet igényének kielégítése volt. A Havona az összes többi világegyetemnek teremtési mintául, a Paradicsomra tartó idő-zarándokoknak pedig utolsó tanhelyként szolgálhat; azonban egy ilyen fenséges teremtésrésznek elsődlegesen a tökéletes és végtelen Teremtők örömére és megelégedésére kell léteznie.

³ Az evolúciós halandók tökéletesítésének bámulatos terve, és miután elérték a Paradicsomot és felvették a Végleges Testületbe, folyamatos felkészítésük valamilyen ma még ismeretlen jövőbeli feladatra, tehát jelenleg ez tűnik az egyik legnagyobb megoldandó problémának a hét felsőbb-világegyetemben és azok számos részében; de ez a felemelkedési terv, melynek célja az idő és tér halandóinak szellemivé alakítása és felkészítése, egyáltalán nem kizárólagos elfoglaltsága a világegyetemi értelmeknek. Valóban van számos egyéb lebilincselő foglalatosság, mely a mennyei seregek idejét kitölti és energiáit igénybe veszi.

1. AZ ATYA VILÁGEGYETEMI MAGATARTÁSFORMÁJA

¹ Az Urantia lakosai korszakokon keresztül félreértették az isteni gondviselést. Az isteni működésből eredően van egyfajta gondviselés a világotokon, de ez nem az a gyerekes, önkényes és anyagi szolgálat, ahogyan azt számos halandó elképzel. Az isteni gondviselés lényege azon égi lények és isteni szellemek beavatkozó tevékenysége, akik a mindenségrendi törvénnyel összhangban szakadatlanul Isten dicsőségére és az ő világegyetemi gyermekeinek szellemi felemelkedése érdekében munkálkodnak.

² Hát nem tudjátok továbbfejleszteni az emberrel tördő Istenről alkotott fogalmatokat annak felismeréséig, hogy a világegyetem jelszava a *fejlődés*? Az emberi faj hosszú korszakokon küzdötté át magát, míg a mai elismertségi szintre eljutott. Mindezen évezredek alatt a Gondviselés a fokozatos evolúció tervének kidolgozásán munkálkodott. A két eszme nem a gyakorlatban áll szemben egymással, hanem csak az ember hibás fogalmaiban. Az isteni gondviselés sohasem kerül szembe az igaz emberi

fejlődéssel, legyen az akár időbeli, akár szellemi. A Gondviselés mindig összhangban van a legfelsőbb Törvényalkotó változatlan és tökéletes természetével.

³ „Hű az Isten” és „minden parancsolata igaz”. „Az ő hűséges volta az egekben van megerősítve.” „Uram, örökké megmarad a te igéd a mennyben. Nemzedékről nemzedékre van a te igazságod; te erősítetted meg a földet és áll az.” „Ő hű Teremtő.”

⁴ Nincs korlátja azon erőknél és személyiségeknek, melyeket az Atya adott esetben igénybe vehet annak érdekében, hogy célját megtartsa és teremtményeit fenntartsa. „Az örök Isten a mi oltalmunk, és alant vannak örökkévaló karjai.” „Aki a Fenségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatóan árnyékában nyugszik az.” „Íme, nem szunnyad és nem alszik ki minket őriz!” „Tudjuk pedig, hogy minden javukra van azoknak, akik Istent szeretik,” „mert az Úr szeme az igazakon van, és az ő füle azoknak könyörgésein.”

⁵ Isten „a mindenséget hatalma szavával” tartja fenn. És amint új világok születnek, ő „kibocsátja a Fiait, s megújulnak”. Isten nemcsak teremt, hanem „életet ad mindnyájuknak”. Isten folyamatosan fenntart minden anyagi dolgot és minden szellemi lényt. A világegyetemek örökkön-örökké állékonyak. Állandóság van a látszólagos változékonyság közepette. A csillagos terek energia-forgatagai és tisztító fizikai eseményei közepette a felszín alatt rend és biztonság van.

⁶ Az Egyetemes Atya nem vonult vissza a világegyetemek irányításától; ő nem tétlen Istenség. Ha Isten, mint a teremtésszösszeg jelenlegi megtartója visszavonulna, akkor azon nyomban világegyetemi összeomlás következne be. Istent leszámítva nem létezne olyasmi, mint a *valóság*. A jelen pillanatban, miként a múlt távoli korszakaiban és az örökkévaló jövőben, Isten folyamatosan kifejti megtartói tevékenységét. Az isteni kéz eléri az örökkévalóság körét. A világegyetemet nem húzza fel, mint egy órát, hogy járjon egy darabig, majd pedig leálljon; minden dolgot folytonosan megújít. Az Atya szakadatlanul áraszt energiát, fényt és életet. Isten munkája éppúgy szigorúan valóságos, mint szellemi. „Ő terjeszti ki északot az üresség fölé és függeszti fel a földet a semmiség fölé.”

⁷ ¶ A rendembe tartozó lények a világegyetemi igazgatás szokványos ügyeiben képesek végleges összehangzást felfedezni és messze ható, valamint mély mellérendeltséget érzékelni. A halandói elme számára összefüggéstelennek és véletlenszerűnek tűnő sok dolog az én felfogásomban rendezett és építő jellegű. De a világegyetemekben zajló dolgok közül sokat nem teljesen értek én magam sem. Már régóta tanulmányozom és többé-kevésbé elég jól ismerem is a feltárt térerőket, energiákat, elméket, morontíákat, szellemeket, valamint a helyi világegyetemek és a felsőbb-világegyetemek személyiségeit. Általában értem,

hogyan segítők és személyiségek miként működnek, és egészen közelről ismerem a nagy világegyetem meghatalmazott szellem-értelmeinek tevékenységét. Azonban a világegyetemi jelenségekre vonatkozó ismereteim ellenére állandóan találkozom olyan mindenségrendi egymásra hatásokkal, melyeket képtelen vagyok a maguk teljességében felfogni. Folyton találkozom a térerők, energiák, értelmes elmék és szellemek társulásának olyan, látszólag véletlenszerű formáival, melyekre nem tudok kielégítő magyarázatot adni.

⁸ Felkészültségemet tekintve teljes mértékben képes vagyok feltárni és elemezni mindazon jelenségek munkálását, melyek közvetlenül az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú, a Végtelen Szellem, valamint nagymértékben a Paradicsom Szigetének működéséből ered. Zavarodottságom olyankor áll elő, amikor azt próbálom értelmezni, ami az ő rejtélyes mellérendeltjei, a lehetséges három Abszolútja teljesítményének tűnik. Úgy látszik, hogy ezen Abszolútok átlépik az anyagot, túlhaladják az elmét és meghaladják a szellemet. Állandó értelmezési nehézséget okoz és gyakran komolyan zavarba ejt, hogy képtelen vagyok a bonyolult ügyeket felfogni, melyeket a Korlátlan Abszolút, az Istenségi Abszolút és az Egyetemes Abszolút jelenléteinek és tevékenységeinek tulajdonítok.

⁹ Ezek az Abszolútok kint a világegyetemben szükségképpen nem teljesen kinyilatkoztatott olyan jelenlétek, melyek a térpotencia jelenségeiben és az egyéb végleges-feltételek működésében lehetetlenné teszik a fizikusok, a bölcselők, sőt még akár a vallási hívók számára is azt, hogy teljes bizonyossággal megjósolhassák, hogy a térerő, a gondolat és a szellem elsődlegesek miként fognak válaszolni azokra az igényekre, melyek a legfelsőbb igazodásokat és végleges értékeket felmutató összetett világegyetemi helyzetekben megjelennek.

¹⁰ ¶ Az idő és tér világegyetemeiben olyan szerves egység is van, mely láthatólag a mindenségrendi események teljes szerkezetét alapként hordozza. A kifejlődő Legfelsőbb Lény ezen élő jelenléte, a Kivetült Befejezetlen ezen Bennmaradósága mindegyre megmagyarázhatatlanul nyilvánul meg annak révén, ami a látszólag kapcsolatban nem lévő világegyetemi történések elképesztően váratlan összhangba kerülésének tűnik. Ez csakis a Gondviselés — a Legfelsőbb Lény és az Együttes Cselekvő területének — működése lehet.

¹¹ Hajlamos vagyok azt hinni, hogy a világegyetemi tevékenység minden szakaszára és formájára kiterjedő mellérendeltségnek és kölcsönös viszonyoknak e kiterjedt és általában felismerhetetlen szabályozása az, ami a fizikai, elme-, erkölcsi és szellemi jelenségek sokszínű és látszólag reménytelenül zavaros olyan keverékét okozza, mely oly tevékenyen működik Isten dicsőségén, valamint az emberek és angyalok jólétén.

¹² De tágabb értelemben a mindenségrend látszólagos „véletlenségei” kétségkívül részét képezik a Végtelen tér-idő kalandja véges színművének, melynek tárgya az ő örök beavatkozása az Abszolútokba.

2. ISTEN ÉS TERMÉSZET

¹ A természet szűkebb értelemben az Isten fizikai szokása. Az Isten viselkedését vagy cselekedetét valamely helyi világegyetem, csillagvilág, csillagrendszer vagy bolygó kísérleti tervei és evolúciós mintái korlátozzák és átmenetileg módosítják. Isten egy jól meghatározott, változatlan és változhatatlan törvény szerint cselekszik szerte a széles világmindenségben; de módosítja a cselekvési mintáit annak érdekében, hogy az egyes világegyetemek, csillagvilágok, csillagrendszerek, bolygók és személyiségek összehangolt és kiegyensúlyozott működését előmozdítsa az evolúciós kifejlés véges munkaterveiben foglalt általános és közvetlen helyi célkitűzéseknek és helyi terveknek megfelelően.

² Ennélfogva a természet, ahogy azt a halandó ember értelmezi, egy olyan változatlan Istenség és az ő változhatatlan törvényeinek szilárd alapját és lényegi hátterét alkotja, melyet azon helyi tervek, célkitűzések, minták és feltételek kimunkálása módosít, illetőleg emiatt hullámszik, illetőleg ezen keresztül tapasztalható zavarok, melyeket a helyi világegyetemi, csillagvilágbeli, csillagrendszerbeli és bolygóerők, valamint személyiségek kezdeményeztek és visznek véghez. Például: Amint Isten törvényei elrendeltettek a Nebadonban, úgy módosulnak eme helyi világegyetem Teremtő Fia és az Alkotó Szelleme által kidolgozott tervek szerint; mindezen felül pedig e törvények működésére további hatást gyakorolnak a bolygótokon tartózkodó és a bolygótok saját csillagrendszeréhez, a Sataniához tartozó bizonyos lények vétkei, bűnei és lázadásai.

³ ¶ A természet két mindenségrendi tényező tér-idő eredménye: ezek közül első a paradicsomi Istenség változhatatlansága, tökéletessége és fedhetetlensége, a második pedig a Paradicsomon kívüli teremtményeknek, a legmagasabb rendűről a legalacsonyabbig, a kísérleti tervei, kivitelezési tévedései, lázadói hibái, félbeszakadt fejlődése és tökéletlen bölcsessége. A természetet ennélfogva átszövi az örökkévalóság köréből kiinduló tökéletesség egységes, változatlan, fenséges és bámulatos szála; de minden egyes világegyetemben, minden egyes bolygón és minden egyes egyedi életben e természetet módosítják, korlátozzák és esetleg lerontják az evolúciós csillagrendszerek és világegyetemek teremtményeinek cselekedetei, tévedései és hűtlenségei; és emiatt a természetnek mindig változó hangulatúnak, sőt mi több, szeszélyesnek, ugyanakkor a felszín alatt állandósulniuk kell lennie, és a helyi világegyetem működési rendjének megfelelően kell változnia.

⁴ A természet egyenlő a Paradicsom tökéletessége osztva a befejezetlen világegyetemek hiányos és rossz voltával, és bűnével. E hányados már kifejezi mind a tökéletest, mind a részlegest, és mind az örökkévalót, mind pedig az időlegest. A folytatódó evolúció által módosítja a természetet, hogy növeli a paradicsomi tökéletességtartalmat és csökkenti a viszonylagos valóság rossz-, vétek- és kiegyensúlyozatlanság-tartalmát.

⁵ ¶ Isten nem személyesen van jelen a természetben vagy a természet bármely erőjében, mert a természet jelensége nem más, mint a fokozatos evolúció tökéletlensége.

geinek és néha a lázadás következményeinek a ráépülése az Isten egyetemes törvényének paradicsomi alapjaira. Az olyan világon, mint az Urantia úgy tűnik, hogy a természet sohasem lehet a korlátlanul bölcs és végtelen Isten megfelelő kifejeződése, igaz megjelenítése és hű képe.

⁶ A természet a ti világotokon nem más, mint a tökéletesség törvényeinek korlátozása a helyi világegyetem evolúciós tervei révén. Mily szármalmas dolog a természetet imádni azért, mert azt valamilyen lehatárolt, korlátozott értelemben átjárja az Isten; mert az az egyetemes és ennél fogva isteni hatalom egyik szakaszát alkotja! A természet egyúttal az el nem készült, a befejezetlen, a tökéletlen kimunkálásának megnyilvánulása, mely kimunkálás alatt a mindenségrendi evolúcióban zajló valamely világegyetemi kísérlet alakulása, kiteljesedése és előhaladása értendő.

⁷ A természeti világ látszólagos fogyatékoságai nem az Isten jellemében meglévő valamiféle hasonló fogyatékoságot jeleznek. Az ilyen megfigyelt tökéletlenségek inkább pusztán szükségszerű állóképek a végtelen képjátékának örökké forgó tekercsén. A tökéletesség-folytonosság eme hiba-megszakításai azok, melyek az anyagi ember véges elméje számára lehetetlenné teszik, hogy az isteni valóság röpke pillanatát a térben és időben megragadja. Az isteniség anyagi megnyilatkozásai az ember evolúciós elméje számára pusztán azért tűnnek fogyatékosnak, mert a halandó ember mindig is természet adta szemeken keresztül látja a természeti jelenségeket, mely emberi szemléletet nem segíti morontia mota vagy kinyilatkoztatás, lévén azok annak kiegyenlítő helyettesítői az idő világain.

⁸ És a természetet lerontja, a természet szép arcát elcsúfítja, tulajdonságait megnyirbálja azon teremtmények miriádjainak lázadása, helytelen viselkedése és téves gondolkodása, akik ugyan részei a természetnek, de akik hozzájárultak az ő elcsúfításához az időben. Nem, a természet nem Isten. A természet nem tárgya az imádatnak.

3. ISTEN VÁLTOZATLAN JELLEME

¹ Az ember túl régóta gondolkodik úgy Istenről, mint aki olyan, mint ő maga. Isten nem féltékeny az emberre vagy a világegyetemek mindenségének bármely más lényére, és nem volt az és nem is lesz az. Tudván tudva, hogy a Teremtő Fiú szándéka az emberrel az, hogy a bolygói teremtés remekműve legyen, hogy a teljes föld ura legyen, ezért annak látványa, hogy az embert a saját alantas kedvtelése irányítják, hogy fa-, kő- és aranybálványok előtt leborul, hogy önző késztetéseknél enged — vagyis e hitvány jelenetek arra indítják Istent és az ő Fiait hogy *féltsek* az embert, nem pedig arra, hogy féltékenyek legyenek rá.

² Az örökkévaló Isten képtelen haragudni és mérgelődni abban az értelemben, ahogy ezeket az érzelmeket és e megnyilvánulásokat az ember értelmezi. Ezen érzelmekek közönségesek és hitványak; aligha érdemesek arra, hogy emberinek neveztesse, hát még isteninek; és az ilyen magatartásformák az Egyetemes Atya tökéletes természetétől és dicső jellemétől teljesen idegenek.

³ ¶ Az Isten megértésével kapcsolatban az urantiai halandók nagyon sok nehézsége a luciferi lázadás és a Kaligasztia-féle árulás messze ható következményeiből ered. A bűn által el nem szigetelt bolygókon az evolúciós fajok sokkal jobb fogalmakat képesek alkotni az Egyetemes Atyáról; ők kevésbé szenvednek fogalomzavarban, kevesebbet szenvednek fogalomtorzulásuktól és torzképzetektől.

⁴ ¶ Isten semmit sem bán meg, amit valaha is tett vagy éppen tesz vagy valaha is tenni fog. Ő végtelenül bölcs és mindenható is. Az emberi bölcsesség az emberi tapasztalás próbálkozásainak és tévedéseinek eredményeként jelenik meg; Isten bölcsessége az ő végtelen világegyetemi látásmódjának korlátlan tökéletességében áll, és ezen isteni mindentudás hatékonyan irányítja az alkotó szabad akaratot.

⁵ Az Egyetemes Atya sohasem tesz semmi olyat, amelynek eredménye szomorúság vagy sajnálkozás lenne, viszont az ő Teremtő személyiségei terveinek és munkájának eredményét képező, saját akarattal bíró teremtmények a központtól távol eső világegyetemekben, szerencsétlen választásaik révén, néha kiváltják az isteni sajnálat érzelmeit az ő Teremtő szüleik személyiségeiben. És jóllehet az Atya nem követ el hibákat, nem érez sajnálatot és nem is szomorkodik, ő mégis atyai ragaszkodással bíró lény, és szíve kétségkívül búsul, amikor gyermekei nem jutnak el azokra a szellemi szintekre, melyek elérésére egyébként képesek lennének azzal a segítséggel, melyet oly önként bocsátott a rendelkezésükre a világegyetemi szellemi-fejlődési tervek és a halandói-felemelkedés irányvonalai révén.

⁶ Az Atya végtelen jósága meghaladja az idő véges elméjének felfogóképességét; emiatt mindig is lennie kell egyfajta szembetűnő különbségnek a viszonylagos rosszhöz (nem a bűnhöz) képest ahhoz, hogy a viszonylagos jószág minden szakasza hatékonyan megmutatkozhasson. Az isteni jószág tökéletessége csakis azért érzékelhető a halandói tökéletlen látásmód révén, mert az ellenkép alkotóan társul a viszonylagos tökéletlenséggel a térmozgásokban megjelenő idő és anyag viszonyokban.

⁷ Az Isten jelleme végtelenül emberfeletti; ennél fogva az ilyen isteniségi természetnek meg kell személyesülnie, úgy mint az isteni Fiakban, mielőtt azt az ember véges elméje hit révén egyáltalán megragadhatná.

4. AZ ISTEN MEGÉRTÉSE

¹ Isten az egyetlen állandó, független és változatlan lény a világegyetemek teljes mindenségében, nincs semmi, ami számára kívül vagy rajta túl lenne, nincs múltja, sem pedig jövője. Isten célirányos energia (alkotó szellem) és abszolút akarat, és ezek önmagában-létezők és egyetemesek.

² Léven, hogy Isten önmagában-létező, ezért abszolút független. Éppen az Isten azonossága alkotja a változás ellenpontját. „Én, az Úr, meg nem változom.” Isten változhatatlan; de amíg nem éritek el a paradicsomi osztályt, mindaddig nem is lesztek képesek megérteni még annak alapjait sem, hogy Isten miként megy át az egyszerűségről az összetettségbe, az azonosságból a változatosságba, a

nyugalomból a mozgásba, a végtelenségből a végességbe, az isteniből az emberibe és az egységéből a kettősségbe és a hármasegységbe. Hisz Isten képes módosítani az ő abszolútságának megnyilvánulásait, mert az isteni változhatatlanság nem jelent egyúttal mozdíthatatlanságot is; Istennek van akarata — ő *maga* akarat.

³ Isten az abszolút önmeghatározás lény; e világegyetemi válaszoknak nincsenek határai, leszámítva azokat, amelyek önként vállaltak, és az ő szabad akarató cselekedeteit csak azon isteni minőségjegyek és tökéletes magatartásformák korlátozzák, amelyek az ő örökkévaló természetének eredendő sajátjai. Ennélfogva Isten úgy viszonyul a világegyetemhez, mint a végleges jósággal és végtelen-teremtői szabad akarattal rendelkező lény.

⁴ Az Atya-Abszolút a teremtője a központi és tökéletes világegyetemnek, és ő az Atyja az összes többi Teremtőnek. A személyiséget, a jóságot és számos egyéb jegyet Isten megoszt az emberrel és más lényekkel, viszont a végtelen akarat csakis az ő sajátja. Istent az ő alkotó cselekedeteiben csak az ő örökkévaló természetéből fakadó érzések és az ő végtelen bölcsességének parancsai korlátozzák. Isten személyesen csak azt választja, ami végtelenül tökéletes, s így választja a központi világegyetem fenséges tökéletességét; és miközben a Teremtő Fiak teljes mértékben osztoznak az ő isteniségében, sőt még az ő abszolútságának egyes szakaszaiban is, őket együttesen nem korlátozza az Atya végtelen akarátát irányító végleges bölcsesség. Ennélfogva a fiak Mihály-rendjébe tartozók esetében az alkotó szabad akarat még tevékenyebbé, teljesen istenivé és közel véglegessé, ha nem abszolúttá válik. Az Atya végtelen és örökkévaló, de az ő saját akaratán alapuló önkorlátozásának lehetőségét tagadók éppen az ő saját akaratán alapuló abszolútságának fogalmát tagadják.

⁵ ¶ Isten abszolútsága a világegyetemi valóságnak mind a hét szintjét áthatja. És ezen abszolút természet egésze annak a viszonynak az alánya, amely a Teremtő és annak világegyetemi teremtmény-családja között van. Talán pontosság jellemzi a háromsági igazságosságot a világegyetemek mindenségében, de az idő teremtményeihez fűződő kiterjedt családi kapcsolatában a világegyetemek Istenét *istenteni érzés* vezérli. Először és utoljára — örökké — a végtelen Isten *Atya*. Engem úgy utasítottak, hogy az összes cím közül, mellyel őt megfelelően illethetnénk, a teremtésösszesség Istenét úgy mutassam be, mint az Egyetemes Atyát.

⁶ Az Atya Istenben a szabad akarat szerint való cselekvést nem hatalom uralja, és nem is egyedül értelem vezérli; az isteni személyiség úgy határozható meg, mint amely szellemi lényegű és amely a világegyetemek számára szerettként nyilvánítja ki magát. Ennélfogva az Első Forrás és Középpont a világegyetemek teremtmény-személyiségeivel kialakított minden személyes kapcsolatában mindig és következetesen egy szerető Atya. Isten a szó legmagasabb rendű értelmében Atya. Örökké az isteni szeretet tökéletes eszményelvűsége hajtja, és e gyöngéd természet abban

találja meg a legerősebb kifejeződési formáját és a legnagyobb mértékű kielégülést, hogy szeret és hogy szeretik.

⁷ ¶ A tudományban Isten az Első Ok; a vallásban ő az egyetemes és szerető Atya; a bölcséletben ő az egyetlen lény, aki önmagától fogva létezik, akinek létezése egyetlen más lénytől sem függ, aki viszont a létezés valóságával jótékonyan felruház minden dolgot és minden egyéb teremtményt. De kinyilatkoztatás szükséges annak láttatásához, hogy a tudomány Első Oka és a bölcsélet önmagától létező Egysége egyúttal a vallás, a teljes irgalom és a jóság Istene is, aki elkötelezett az ő földi gyermekei örök továbbélésének előmozdítása iránt.

⁸ A Végtelen fogalmáért könyörgünk, de az Isten tapasztalás-ideáját imádjuk, a bárhol és bármikor megmutató azon képességünket, hogy megragadhatjuk az Isten-ségről alkotott legmagasabb rendű fogalmunk személyiségét és isteniségi tényezőit.

⁹ Egy győzedelmes emberi élet tudatossága a földön abban a teremtményi hitben fogan, mely vállalni meri a létezés minden egyes visszatérő mozzanatait által jelentett kihívást, amikor szembesülve az emberi korlátok szörnyű látványával megteszi a hűségnyilatkozatot, miszerint: Még ha én nem is vagyok képes ezt megtenni, él énbennem valaki, aki viszont igen, és aki meg is fogja tenni ezt, s ő a világegyetemek mindensége Atya-Abszolútjának része. És ez az „a győzelem, amely legyőzi a világot, a ti hitetek.”

5. AZ ISTENRŐL ALKOTOTT TÉVESZMÉK

¹ A vallási hagyomány nem más, mint a letűnt korok Istent ismerő emberei által megszerzett tapasztalatok tökéletlenül megőrzött emléke, de az ilyen emlékek nem megbízható útmutatók a vallásos élethez, illetőleg nem megbízható ismereti alapok az Egyetemes Atyáról. Az ilyen ősi hitbéli meggyőződések minden esetben megmásította a hajdani ember hitregeteremtő voltának ténye.

² Az Isten természetét illető zűrzavar egyik legnagyobb forrása az Urantián annak következménye, hogy a szent könyveitek nem tudtak egyértelmű különbséget tenni a paradicsomi Háromság személyiségei között, valamint a paradicsomi Istenség és a helyi világegyetemi teremtők és irányítók között. A papjaitok és látnokaitok, akik a múltban lezajlott megítéletekről csak részleges ismeretekkel rendelkeztek, képtelenek voltak világosan megkülönböztetni a Bolygóhercegeket, a Csillagrendszer Fejedelmeket, a Csillagvilági Atyákat, a Teremtő Fiakat, a Felsőbb-világegyetem Urait, a Legfelsőbb Lényt és az Egyetemes Atyát. Az alárendelt személyiségektől, mint például az élethorodozóktól és különböző egyéb angyali rendbe tartozóktól érkezett üzenetek közül sokat a feljegyzéseitek úgy mutattak be, mint magától az Istentől jövőket. Az urantiai vallásos gondolkodásban még mindig keverednek az Istenség társszemélyiségei magával az Egyetemes Atyával, úgy, hogy mindegyikükre egyazon megjelölés vonatkozik.

³ ¶ Az urantiai emberek tovább szenvednek a kezdetleges istenképek hatásától. Azokról az istenekről van szó,

akik viharként tombolnak; akiknek haragjától a föld rázkódik és akik mérgekben lesújtják az embert; akik elégedetlenségüket úgy fejezik ki, hogy éhínséggel és árvizekkel sújtják az embereket — ezek a kezdetleges vallás istenei; ők nem azok az Istenek, akik a világegyetemekben élnek és kormányoznak. Az ilyen fogalmak azon idők emlékei, amikor az emberek azt feltételezték, hogy a világegyetemet ilyen képzelt istenek szeszélye irányítja és uralja. De a halandó ember most már kezdi megérteni, hogy a Legfelsőbb Teremtők és a Legfelsőbb Irányítók igazgatási elveit és gyakorlatát tekintve a viszonylagos törvény és rend teremtszékében él.

⁴ ¶ Az a kezdetleges felfogás, hogy egy mérges Istent megbékítsenek, hogy egy megsértett Urat kiengeszteljenek, hogy az Istenség kegyét elnyerjék áldozatokon és vezeklésen, sőt akár véráldozaton keresztül is, egy teljesen gyerekes és kezdetleges vallást képvisel, olyan életfelfogást, mely a tudomány és az igazság felvilágosult korára érdemtelen. Az ilyen hitbéli meggyőződések a legnagyobb mértékben visszataszítók a világegyetemekben szolgáló és uralkodó égi lények és isteni urak számára. Isten elleni nyílt támadásnak minősül azt hinni, úgy tartani vagy azt tanítani, hogy ártatlan vérét kell ontani ahhoz, hogy az ő kegyét elnyerjük vagy hogy a képzelt isteni haragot magunkról elhárítsuk.

⁵ A héberek hitték, hogy „vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat.” Nem tudtak megszabadulni attól a régi és pogány felfogástól, hogy az Istenek csak a vér láttán engesz-

telhetők ki, habár Mózes tevékenysége valódi előrelépést hozott, amikor az emberáldozatot megtiltotta és annak helyébe, a gyermekbeduin követőinek nehézkes felfogásában, állatok szertartásos feláldozását állította.

⁶ A paradicsomi Fiúnak a világotokon való megtestesülése egy bolygóorszak lezárulásához kapcsolódott; elkerülhetetlen volt, és nem azért vált szükségessé, hogy az Isten kegyét valaki elnyerje. E megtestesülés történetesen a Teremtő Fiú végleges személyes cselekedete is volt abban a hosszú kalandban, melynek során kiérdemelte az ő világegyeteme feletti tapasztalati fennhatóságot. Mily szálnalmas felfogása ez az Isten végtelen jellemének! E tanítás, mely szerint az ő atyai szíve oly zordan hideg és kemény lévén olyannyira érintetlen maradt a teremtményeinek szerencsétlenségei és nyomorúságai láttán, hogy az ő gyöngéd irgalma egészen addig nem nyilvánult meg, amíg végül meg nem látta az ő büntelen Fiát a Kálvária keresztjén vérezni és meghalni!

⁷ De az Urantia lakosai megfognak szabadulni az Egyetememes Atya természetével kapcsolatos ezen ősi hibáktól és pogány babonáktól. Az Istenről szóló igazság kinyilatkoztatása közeleg, és az emberi faj elkerülhetetlenül megismeri az Egyetememes Atyát az ő jellemének teljes szépségében és az ő sajátosságainak teljes szeretetteljességében, melyet oly csodálatosan mutatott be a Teremtő Fiú, aki úgy tartózkodott az Urantián, mint az Ember Fia és az Isten Fia.

⁸ [Közreadta egy uverszai Isteni Tanácsos.]